Serfőző Simon

Messzeségek elhullása

A kerítés lécei közt pörögnek
Megavasodott, száraz, tavalyi levelek.
Kezem fehérsége a délutáni hűvösség…
Nézem a kertet. Pengetik a levegőt csendben az ágak.

A ház mellett földet ás apám.
Néha fölhajol, s tekintete a szántások közelsége.
Nem hívogat pillangókat a tenyerére és
Erejét az ásónyom mélységéhez araszozza…

Hiába pukkad a nap fölé az ég,
Felhőket nem mosnak tisztára galambok.
Szelek mozgalma árnytalan barázdák,
S csak szívünkben emelkednek fák fölé a rétek.

Már csak a délutánok fájnak.
Messzeségek elhullása hív magamba.
Apámat figyelem… Néha fölhajol
És tekintete a szántások közelsége…

(1961)